

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. C. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że wnioskodawca wykazał jedynie 4 lata, 10 miesięcy i 27 dni okresów pracy w warunkach szczególnych: od 6 listopada 1972 roku do 31 lipca 1975 roku, od 1 września 1975 roku do 12 grudnia 1975 roku oraz od 22 sierpnia 1979 roku do 10 lipca 1981 roku.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono okresów:

- od 1 września 1968 roku do 13 października 1971 roku w MPK z uwagi na fakt jednoczesnego świadczenia pracy i pobierania nauki jako młodociany co wyklucza zakwalifikowanie do pracy w warunkach szczególnych, oraz wskazanie przez pracodawcę w wystawionym świadectwie pracy z dnia 1 sierpnia 2001 roku w punkcie 8, że odwołujący nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych,

- od 8 marca 1982 roku do 31 marca 1984 roku w MPK z uwagi na wskazanie przez pracodawcę w wystawionym świadectwie pracy z dnia 1 sierpnia 2001 roku w punkcie 8, że odwołujący nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych,

- od 29 października 1984 roku do 31 maja 1986 roku w (...) Kombinacie Budowlanym (...) ponieważ zeznania świadków nie stanowią wystarczającego środka dowodowego potwierdzającego zatrudnienie w warunkach szczególnych w postępowaniu przed organem rentowym,

- od 5 czerwca 1986 roku do 31 grudnia 1992 roku w (...) S.A. gdyż w oświadczeniu o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach wymieniono kilka stanowisk pracy, które są wskazane w różnych działach (VIII i XIV), co wyklucza uznanie aby praca na kilku stanowiskach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto zakład pracy wskazał stanowisko „operator ciągu”, które nie jest enumeratywnie wymienione w zarządzeniu;

- od 1 stycznia 1993 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) - Przędzalnia sp. z o.o. na stanowisku starszego mistrza wobec braków formalnych tj. powołanie się przez zakład na zarządzenie Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego bez określenia dokładnego charakteru pracy, bez wskazania pozycji oraz ze błędnym wskazaniem numeru punktu wykazu stanowiącego załącznik nr 3 do tego zarządzenia (zamiast pkt 1 wymieniono pkt 24).

(decyzja k. 33/34 akt ZUS plik III).

W dniu 5 stycznia 2016 roku A. C. odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę przez przyznanie emerytury od 1 października 2015 roku tj. pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku. Podniósł, iż organ rentowy błędnie nie uwzględnił okresów jego pracy od 8 marca 1982 roku do 31 marca 1984 roku w MPK na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych w kanałach, od 5 czerwca 1986 roku do 31 marca 1992 roku w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku robotnika i pomocnika operatora, od 1 kwietnia 1992 roku do 13 grudnia 1993 roku w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku mistrza zmianowego (bezpośredni nadzór nad pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach, obowiązki starszego mistrza powierzono mu dopiero z dniem 13 grudnia 1993 roku). Podniósł, że okresy te zostały uwzględnione w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 maja 2015 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VIII AUa 1016/14, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt VIII U 5475/13 zaliczając łącznie do stażu pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy 13 lat i 6 miesięcy. Podał także, że w warunkach takich pracował także w okresie od 29 października 1984 roku do 31 maja 1986 roku w (...) Kombinacie Budowlanym (...) na stanowisku spawacza, który wykaże zeznaniami świadków. (odwołanie k. 2-7).

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 4 lutego 2016 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 11-12).

Na rozprawie z dnia 18 listopada 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie, kwestionując przyjęty w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 maja 2014 r. w sprawie o sygn. akt VIII U 5475/13 staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 13 lat i 6 miesięcy z uwagi na oddalenie odwołania wnioskodawcy.

(stanowiska 00:01:53-00:06:19, 01:05:42-01:17:17 – płyta CD k. 29).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. C., urodził się (...). (niesporne).

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2013 roku, zmienioną w części uzasadnienia decyzją z dnia 15 października 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. C. prawa do emerytury wskazując, że wnioskodawca nie udowodnił, 15 lat pracy w szczególnych warunkach (a jedynie 4 lata, 10 miesięcy i 27 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. Do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresów zatrudnienia:

- od 5 czerwca 1986 roku do 31 grudnia 1992 roku w (...) gdyż w świadectwie pracy w warunkach szczególnych wymieniono kilka stanowisk, które są wskazane w różnych działach;

- od 1 stycznia 1993 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) również z uwagi na nieprawidłowo wypełnione świadectwo pracy w warunkach szczególnych;

(decyzje k. 45- 45 odw., k. 55-55 odw. akt ZUS plik II, pismo k. 10 akt sprawy VIII U 5475/13).

A. C. odwołał się od powyższej decyzji. (niesporne)

W postępowaniu wszczętym w sprawie o sygn. akt VIII U 5475/13 nie wniósł o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Kombinacie Budowlanym (...) w okresie od 29 października 1984 roku do 31 maja 1986 roku. (oświadczenie wnioskodawcy e-protokół z dnia 7 lutego 2014 r. akt sprawy VIII U 5475/13).

Wyrokiem z dnia 23 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 5475/13, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie. Wyrokiem z dnia 20 maja 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 1016/14 Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację wnioskodawcy, uwzględniając mu jednak do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia w wymiarze 13 lat i 6 miesięcy tj.:

- od 8 marca 1982 roku do 31 marca 1984 roku w MPK na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych w kanałach jako prace wymienione w dziale XIV, pkt 16 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ,

- od 5 czerwca 1986 roku do 31 marca 1992 roku w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku robotnika transportu wewnętrznego (do 31 maja 1987 r.) i pomocnika operatora (od 1 czerwca 1987 r.) jako prace wymienione w dziale VII pod poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. tj. obróbka surowców włókienniczych i ich przedzenie, oraz w dziale VII poz. 1 wykazie A, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. tj. obróbka surowców włókienniczych i ich przedzenie (wymienione są prace pomocnika w dziale produkcyjnym (pkt. 10), robotnika transportu wewnętrznego (pkt 11) i operatora urządzeń mechanicznej obróbki włókien chemicznych (pkt. 40),

- od 1 kwietnia 1992 roku do 31 grudnia 1992 roku w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku mistrza zmianowego (bezpośredni nadzór nad pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach, obowiązki starszego mistrza powierzono mu dopiero z dniem 13 grudnia 1993 Sąd Okręgowy w Łodzi) jako prace wymienione w dziale XIV, pkt 24 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze oraz dziale XIV, pkt 24 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 Sąd Okręgowy w Łodzi - to jest jako prace „kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach, wydziałach których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie”.

(wyroki z uzasadnieniami k. 112-122 odw., k. 148, 152-163 odw. akt sprawy VIII U 5475/13)

W dniu 30 października 2015 roku wnioskodawca ponownie wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. (wniosek o emeryturę k. 1-8 akt ZUS plik II).

Wnioskodawca posiada uprawnienia spawalnicze od 1982 roku, a w zakresie spawania acetylenowotlenowego od maja 1985 roku. Nie posiada uprawnień w zakresie spawania elektrycznego. (zeznania wnioskodawcy 01:05:12-01:05:29 w zw. z 00:33:19-00:36:05 - płyta CD k. 29)

W okresie od 29 października 1984 roku do 31 maja 1986 roku A. C. był zatrudniony w (...) Kombinacie Budowlanym (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy. W umowie o pracę wskazano stanowisko „ślusarz – spawacz”. (świadcstwo pracy – k. 8-8 odw. oraz k. 44-44 odw., zaświadczenie o zatrudnieniu k. 43, akta osobowe: umowa o pracę - k. 46-46 odw., karta obiegowa zmiany k. 45)

W okresie zatrudnienia w (...) Kombinacie Budowlanym (...) w Ł. wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jedynie prace spawalnicze. Pracował również w soboty. Pracował w bazie remontowej w brygadzie 4-5 osobowej. Nie zajmował się pracami ślusarskimi. Spawał elementy prefabrykatów budowlanych (tj. betonowych ścian bloków). Spawał głównie elektrycznie, rzadko gazowo i acetylotlenowo metalowe formy, które służyły to wylewania tych prefabrykatów. Były to kilkotonowe metalowe formy, do których wlewało się płynny beton, a następnie po zastygnięciu, specjalną suwnicą elementy betonowe były usuwane z tej formy. Często następowało uszkodzenie tych form. Dlatego trafiały na stanowisko spawalnicze. Wnioskodawca spawał na specjalnych stojakach, na których ta forma była położona. W ramach prac spawalniczych obcinał najpierw palnikiem gazowym elementy uszkodzone, a następnie po krótkim zeszlifowaniu i docięciu nowego elementu następowało spawanie elektryczne elementu łukiem elektrycznym. W ramach prac spawalniczych prostował także młotkiem element po jego rozgrzaniu palnikiem. Zespawany element metalowy do formy należało następnie przeszlifować aby cement, który dolega w formie nie wyrwał ponownie elementu (tzw. podstawowy element wykończeniowy spawania). Korzystał wówczas ze szlifierki. Szlifowanie zajmowało mu od 1 do 2 % dziennego wymiaru czasu pracy. Oprócz form poziomych spawał również formy pionowe, które uległy uszkodzeniu. Ich spawanie wymagało uprzedniego wejścia po drabinie do wnętrza tych form. Praca ta była wykonywana ciągle, bowiem betoniarze pracowali na akord i często występowały uszkodzenia form, których łącznie było około 30. (zeznania świadka Z. Ś. 00:40:27-00:48:51, 00:48:51-00:50:51- płyta CD k. 29, zeznania świadka E. K. 00:51:40-00:57:19, 00:57:19-01:01:01, 01:01:01-01:02:06 -płyta CD k. 29, zeznania wnioskodawcy 01:05:12-01:05:29 w zw. z 00:09:30-00:23:01, 00:23:01 -00:31:05, 00:31:05-00:32:48, 00:32:48- 00:33:19, 00:33:19-00:36:05 - płyta CD k. 29)

Przy wykonywaniu prac spawalniczych wnioskodawca pracował w okularach, a przy spawaniu elektrycznym w masce spawalniczej służącej do zapobiegania naświetlenia oczu. Jednakże często zdarzały się przeświecenia oczu wynikające z pracy innych pracowników z tej samej brygady, czasem wpadanie iskier do oczu. (zeznania świadka Z. Ś. 00:50:51-00:51:40 - płyta CD k. 29, zeznania świadka E. K. 00:51:40-00:57:19-płyta CD k. 29, zeznania wnioskodawcy 01:05:12-01:05:29 w zw. z 00:09:30-00:23:01, 00:23:01 -00:31:05 - płyta CD k. 29)

Wnioskodawca nigdy nie był oddelegowany do innych prac. (zeznania świadka Z. Ś. 00:40:27-00:48:51- płyta CD k. 29, zeznania świadka E. K. 00:51:40-00:57:19-płyta CD k. 29, zeznania wnioskodawcy 01:05:12-01:05:29 w zw. z 00:09:30-00:23:01 - płyta CD k. 29)

Zakład pracy nie wymagał uprawnień spawalniczych, dopuszczenie do prac spawalniczych następowało po zweryfikowaniu umiejętności praktycznych pracownika w zakresie spawania. Z uwagi na krótki okres zatrudnienia w

tym zakładzie wnioskodawca nie przystąpił do kursu spawania. (zeznania wnioskodawcy 01:05:12-01:05:29 w zw. z 00:36:05 – 00:38:14- płyta CD k. 29)

Kurs spawania organizowany był w zakładzie pracy przed zatrudnieniem wnioskodawcy. (zeznania świadka E. K. 00:57:19-01:01:01-płyta CD k. 29)

Nazwa stanowiska pracy wskazana w umowie o pracę wnioskodawcy i innych pracowników w jego brygadzie tj. ślusarz czy ślusarz - spawacz wynikała z zamiaru zakwalifikowania pracowników przez pracodawcę do wyższej grupy zaszerogowana, podwyższenia im stawki wynagrodzenia, była wynikiem awansu płacowego. (zeznania świadka Z. Ś. 00:40:27-00:48:51- płyta CD k. 29, zeznania świadka E. K. 00:57:19-01:01:01-płyta CD k. 29, zeznania wnioskodawcy 01:05:12-01:05:29 w zw. z 00:09:30-00:23:01, 00:23:01 -00:31:05 - płyta CD k. 29)

W latach 1984-1986 wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych. (akta osobowe: karty wynagrodzeń za lata 1984-1986 k. 39-41 odw)

Wnioskodawca udowodnił 27 lat, 10 miesięcy i 10 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 2 dni okresów nieskładkowych (łącznie 27 lat, 11 miesięcy i 12 dni okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym). (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji osobowej ze spornego okresu pracy wnioskodawcy, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadków Z. Ś. i E. K. pracujących z wnioskodawcą w okresie zatrudnienia w (...) Kombinacie Budowlanym (...) w Ł., na analogicznych stanowiskach (Z. Ś.) czy jako bezpośrednio przełożony (E. K.) a zatem posiadających wiedzę odnośnie charakteru zatrudnienia wnioskodawcy i rodzaju wykonywanych przez niego czynności. Zgromadzone dokumenty, zeznania wnioskodawcy oraz zeznania świadków nie budzą wątpliwości, co do ich wiarygodności, znajdują potwierdzenie w załączonej dokumentacji osobowej i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Świadek Z. Ś. natomiast otrzymał świadectwo pracy w warunkach szczególnych za cały okres zatrudnienia w powyższym zakładzie (w angażach miał wpisane stanowisko spawacza, a następnie spawacza – ślusarza) i przyznano mu emeryturę wcześniejszą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 887, z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku (art. 196 ustawy) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Przepis art.184 ust.2 stanowi z kolei, że emerytura, o której mowa w ust.1 przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art.32 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust.1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do: wieku – ukończył bowiem w dniu 22 sierpnia 2013 roku 60 lat, braku członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym oraz wymaganych na dzień 1 stycznia 1999 roku okresów składkowych i nieskładkowych. W ocenie Sądu wnioskodawca spełnia również warunek, co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód z zeznań świadków i z przesłuchania wnioskodawcy oraz przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej ze spornego okresu zatrudnienia.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) Kombinacie Budowlanym (...) w Ł. od 29 października 1984 roku do 31 maja 1986 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach przy spawaniu elektrycznym i gazowym.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że przedmiotowe prace są wymienione są w Dziale XIV poz. 12 jako prace w szczególnych warunkach.

Przyczyną nieuwzględnienia przez organ rentowy tego okresu do stażu pracy

w warunkach szczególnych była okoliczność, że zeznania świadków nie stanowią wystarczającego środka dowodowego potwierdzającego zatrudnienie w warunkach szczególnych w postępowaniu przed organem rentowym.

Z zeznań świadków, którzy byli zatrudnieni w (...) Kombinacie Budowlanym (...) w Ł. na stanowisku spawacza a następnie ślusarza – spawacza (świadek Z. Ś.) a także jako bezpośrednio przełożony wnioskodawcy (świadek E. K.) wynika, iż wnioskodawca w okresie spornego zatrudnienia wykonywał prace spawalnicze. Czynności te wykonywał w bazie remontowej w brygadzie 4-5 osobowej, gdzie spawał elementy prefabrykatów budowlanych (tj. betonowych ścian bloków).

Ustalenia Sądu dokonane w przedmiotowej sprawie wykazały, że spawał on głównie elektrycznie metalowe formy, które służyły to wylewania tych prefabrykatów i często ulegały uszkodzeniom, zaś w ramach prac spawalniczych obcinał najpierw palnikiem gazowym elementy uszkodzone, a następnie po krótkim zeszlifowaniu i docięciu nowego elementu następowało spawanie elektryczne elementu łukiem elektrycznym.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wykazał także, że końcowym elementem pracy wnioskodawcy było zeszlifowanie zeszpawanego do formy elementu metalowego tak, aby cement, który dolega w formie nie wyrwał ponownie elementu. Szlifowanie to było jednak elementem prac spawalniczych i zajmowało do 2 % dziennego wymiaru czasu pracy. Nie można wobec tego uznać, że wnioskodawca zajmował się pracami ślusarskimi.

Ustalenia Sądu wykazały, że prace spawalnicze były przez wnioskodawcę wykonywane w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy, to jest stanowiły podstawowe, zasadnicze zajęcie wnioskodawcy.

Wskazać w tym miejscu należy, że mimo braku uprawnień spawalniczych, wnioskodawca został dopuszczony do tych prac jedynie po zweryfikowaniu jego umiejętności praktycznych w zakresie spawania.

Nazwa stanowiska pracy wskazana w umowie o pracę wnioskodawcy i innych pracowników w jego brygadzie wynikała zaś jedynie z zamiaru pracodawcy zakwalifikowania pracowników do wyższej grupy zaszerogowana.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, iż ubezpieczony wykazał, iż stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy świadczył pracę w okresie nieuznanym przez organ rentowy tj. od 29 października 1984 roku do 31 maja 1986 roku, wymienioną w Dziale XIV poz. 12 cytowanego wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. .

W ocenie Sądu należy zatem zaliczyć okres od 29 października 1984 roku do 31 maja 1986 roku do stażu pracy A. C. w warunkach szczególnych, uznając, że wraz z ustalonymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 maja 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 5475/13 oraz wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 maja 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 1016/14, okresami zatrudnienia wnioskodawca udowodnił ponad 15 letni okres takiego zatrudnienia.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę stanął na stanowisku, że poza ustalonym w niniejszym postępowaniu okresem pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca przepracował łącznie 13 lat i 6 miesięcy, co wykazał już w postępowaniu prowadzonym na skutek odwołania od pierwszej decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury. Powyższy okres nie był ponownie badany w niniejszym postępowaniu, bowiem w oparciu o treść art. 365 § 1 k.p.c, sąd jest związany nie tylko wyrokiem wydanym w innej sprawie, ale także ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę prawomocnego rozstrzygnięcia. Podobne stanowisko zajmuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2012 roku, wydanym w sprawie I UK 339/11 (opubl. L.) oraz w Sądzie Apelacyjnym w Katowicach - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 maja 2016 roku, wydanym w sprawie III AUa 619/16 (opubl. L.).

Zgodnie ze wskazaną w art.365 k.p.c. zasadą prawomocności materialnej, orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego oznacza, iż w kolejnym postępowaniu, w którym pojawiła się konkretna kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu,

innymi słowy - przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym kwestia ta nie może być już w ogóle badana (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2011 r., I PK 193/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1110/00, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 lutego 2016 r. III AUa 1077/15 – wszystkie publ. w L.).

O prejudycjalnej naturze prawomocnego wyroku dla innego postępowania można przy tym mówić nie tylko w przypadku, gdy w postępowaniu występują te same strony albo osoby objęte rozszerzoną prawomocnością orzeczenia, ale również wtedy, gdy pomiędzy prawomocnym orzeczeniem oraz toczącą się sprawą zachodzi szczególny związek polegający na tym, że prawomocne orzeczenie oddziałuje na rozstrzygnięcie toczącej się sprawy (J. R., P. w postępowaniu cywilnym, G. 2000 r., s. 95).

Odnosząc się jednocześnie do wyrażonego w odwołaniu stanowiska wnioskodawcy wnoszącego o zaliczenie okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych w Zakładach (...) w Ł. do 13 grudnia 1993 roku wskazać należy, że wnioskodawca reprezentowany w toku procesu przez zawodowego pełnomocnika nie zgłosił, poza angażami, na tę okoliczność żadnych wniosków dowodowych, nadto okres ten pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Reasumując Sąd przyjął, iż wnioskodawca posiada okres zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym 15 lat oraz spełnia pozostałe przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Na mocy art. 129 ust.1 cytowanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę w dniu 30 października 2015 roku, wiek 60 lat ukończył w dniu 22 sierpnia 2013 roku, a zatem prawo do emerytury należało wnioskodawcy przyznać od 1 października 2015 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

K.P.